

Városaink

■ Problémát nem igazán a nagyságrend jelent. A kérdés az, hogy a földgömböt hordozó ember, az embert hordozó földgömb miképp viszonyulnak egymáshoz. Pontosabban, a mi – reálisan emberi – méretünkre leszállítva: milyen birtokos személyragot ragaszthatunk a VÁROSHOZ.

Itt Erdélyben inkább ahhoz szoktunk, hogy világ-, de akár európai viszonylatban kisvárosoknak számító településekhez próbáljuk hozzátenni az egyes szám első személyű birtoklást kifejező végződést, esetleg, több birtokosban gondolkozva, az *-nk-t* (városunk, városaink). És akkor még mindig feltevődik a kérdés, hogy kikkel osztjuk meg, kell megosztanunk a szülő-, a felnevelő vagy/és a munkát adó (kis)várost.

A változó, a 21. században különösen felgyorsult világban pedig tovább bonyolódik a helyzet. Átjárhatóvá váltak a határok – a határok már korábban átjártak fölöttünk –, így aztán ha csak arra gondolunk, hol élnek ma magyarok, hol tanulnak, hol szeretnének boldogulni a velünk egy nyelvet beszélők, a „városaink” körét szinte végtelen távolságokban nevezhetjük meg. Néhány közeli munkatársunk felkérésre írt emlékezései ezt egyértelműen bizonyítják. Legközelebb valószínűleg a kiindulási ponton is változtatnunk kell, nem a húsz-, ötven-, százezer lakosú településekre alapozva a *Korunk*-lapszám koncepcióját, hanem a megalopoliszokra irányítva figyelmünket. Hiszen a ma 300 és 400 ezer között mozgó Kolozsvár jövőjéről beszélve is egyre gyakrabban hangzik el a szinte kimondhatatlan magyar (?) szó: megalopolisz...

